

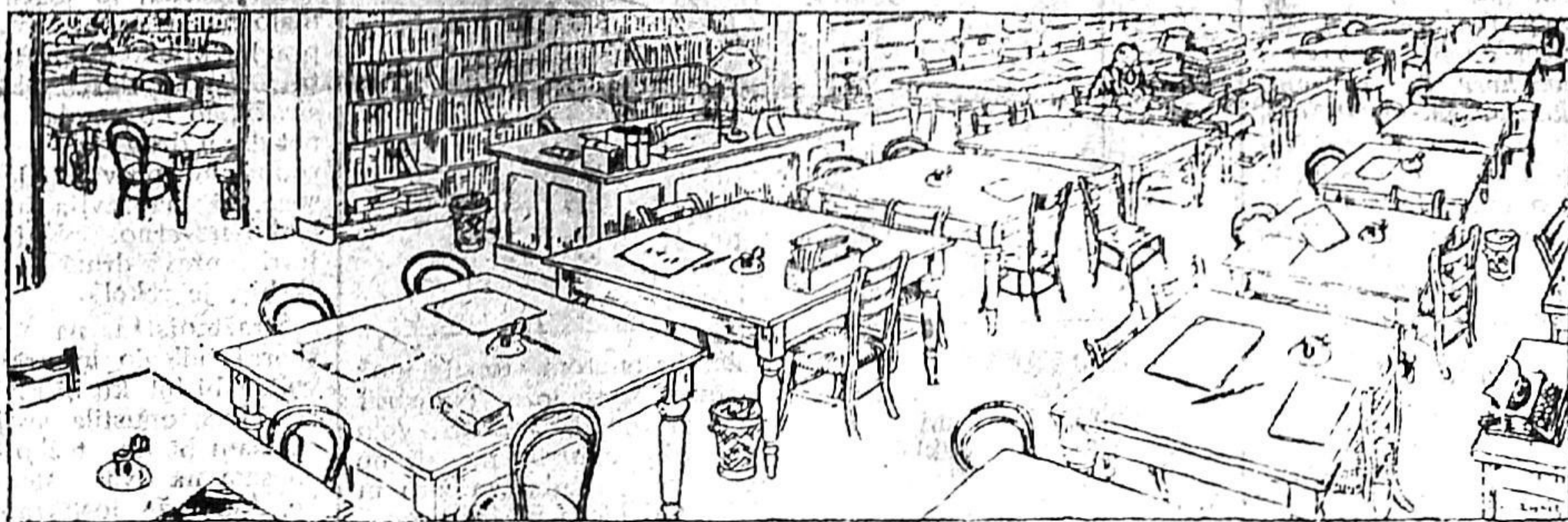
Izjavi vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 ena oglaškom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. - .80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
 Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

Leto V.

GORICA, četrtek dne 7. januarja 1926 - GORIZIA, giovedì il 7 gennaio 1926.

Šl.-1.

Pravijo, da vlada štedi...

Pravijo, da vlada štedi,
 da uradnike podi,
 zato vseh vrst občinstvo
 mnogo časa zamudi.

pojdi plačati, dragi, davke
 el predpoldne v gneči stoj,
 a noge ti odletijo
 ak vrati imaš kot noj.

Če pa tožiš še, le vedi,
 da razprave še ne bo,
 da tvoj vnuk bo tožbo zgubil,
 ali pa dobil jo bo.

Če pa kako prošnjo vložiš,
 si globoko šel pod kup,
 preden prišel boš na vrsto,
 lahko mirno vzameš strup.

Če pa čakaš odškodnino,
 ti pa Čuk tole pové:
 kadar bodo poslovale
 mize, stvar bo v redu že.

Le potrpi in počakaj,
 včasih bil je čas denar,
 danes časa je obilju,
 le za cvenk ljudem je mar.

Naj se drenja vse pred uradi,
 in vse v vrata naj tišči,
 pa potrpi, pridi jutri,
 ako danes konca ni.

Če še jutri ne opraviš,
 je pojutranjem še dan.
 Včasih stol prinesi s sabo
 in posteljo, če si zaspan.

Opozor naročniki!

Uprava „Čuka na palci“
 pisanja, da oni naročniki,
 katerim je naročnina z 31.
 decembrom preteklega leta
 potekla in niso naročnine za
 leto 1926 še obnovili, dobé
 današnjo številko lista.
 prihodnje številke, če med
 tem časom ne pošljejo na-
 ročnine, ne dobé več. Zato
 a: Pošljite po poštni na-

kaznici takoj:

L 15.- za celoletno na-
 ročnino.

L 7.50 za polletno na-
 ročnino.

Jugoslovani naj pošljejo v
 priporočenem pismu ali po-
 tom Ljubljanske Kredilne
 Banke:

Din. 50.- za celole-
 tno naročnino.

Din. 25.- za polletno
 naročnino.

Rojaki v Franciji naj po-
 šljejo v priporočenem pismu:

Fr. 25.- za celoletno
 naročnino.

Fr. 12.50 za polletno
 naročnino.

Amerikanski Slovenci naj
 pošljejo:

Dolar 1.- za celoletno
 naročnino.

Rojaki! Naročile se
 na edini slovenski humoristi-
 čni list „Čuk na palci“ tu
 in onstran državnih mej!
 Človek brez humorja je cme-
 rikav. V težkih časih, ko člo-
 veka tarejo skrbi je zdrav
 humor neobhodno potreben

Gorica, 7. jan. 1926.

Uprava „ČUKA“

Ob priliki smrti N. V. kraljice - matere Margerite Savojske se pridružujemo žalovanju kraljeve hiše in cele Italije tudi mi. UREDNIŠTVO.

Gorica, dne 7. jan. 26.

Čuk na pulci je že naprej napovedoval, da leto začne s petkom in konča tudi s petkom. Praznoverni ljudje pa trdijo, da je petek slab začetek. Čuk tega ni hotel verjeti, toda kakor nalušč so imeli to po praznoverni in babe, ki verujejo v sanje in druge take stvari, prav.

Točno na novega leta dan je ugriznila zemlja uš, da se je stresla. Pri tem, za celo zemljo malenkostnem dogodku, pa zemljanom, ki se jim je gugala zemlja pod nogami, ni bilo nič kaj po volji. Pod zemljo je šumelo, kakor da bi vrel ogromen lonec kaše, luči so zunihale, kakor da so postale ure, židovje in pohištvo je škripalo (a ne z zobmi), kozice in krožniki so ropotali, ljudem so se fresle noge, ne sicer toliko vsled potresa kot vsled strahu. Skratka je bilo tistih deset sekund toliko tresenja v hlačah in izven hlač, da ga ljudje ne bodo kmalu pozabili.

Če pravijo, da je bilo tisti večer kar sedem potresov, ki so jih čutili samo učenjaki, Čuk tudi rad verjame.

Ko smo tako na spodoben način začeli novo leto, in upamo, da ga bomo v smeri tresenja tudi nadaljevali, prosim cenjene naročnike, naj blagovolijo malo potresti svoj žep in naj iztresejo iz njega toliko liric, da bo za celoletno naročnino Čuka, ker se bo sicer začel puntati tudi Čuk in se bo ofresel naročnikov, ki bi radi samo brali, plačali pa nič.

Na koncu še to, da se je odpovedal rumunski prestolonaslednik prestolu, in da vlada v Rumuniji radi tega veliko razburjenje, samo ne med ministri in med diplomati, ki so si najbrže želeli tega koraka, da bodo ob štiriletnem vladarju lahko vladali, kakor bodo sami hoteli. Kot se vidi, se razvije Evropa lepo po načinu stare Turčije in sedanje Perzije. Čuk.

SE ENA ŽIDOVSKA.

Bloch, ki je reven, gro obiskat Blocha bogatina, ter ga prositi, da mu pomaga iz zadrego s posojilom 1000 frankov.

»To pa že rad storim, toda

pod tem pogojem, da takoj vganem mojo starost«.

»Vi, gospod Bloch, imate pa ravno peldeset let«.

»Dobro si uganil. — Ravno včeraj sem obhajal svoj petdeseti rojstni dan. — Ali povej mi, kako si mogel tako hitro spoznati mojo starost?«

»To pa še ni najtežji problem. — V sv. pismu stoji, da je stoletni starček že popolnoma nor, medtem, ko je oni, ki meni posodi 1000 frankov, le na pol nor. — Problem je tedaj hitro rešen«.

Vedno više...

Vedno večja je draginja, vedno višje beda gre. li kot circulus vitiosus se že par sto let lovč.

Smola.

»Gospod, sinoči mi je bilo zopet ukradeno 10 klobas in ena kadica špeha. Prosim vas, pomagajte mi, ob vse bom prišel«. Tako je skoraj jokajoč prosil in moledoval kmetič Joža in prosiče zrl v g. stražmojstra. G. stražmojster je pomislil in dejal važno:

»Aha, aha, koliko pravite? 10 klobas? 10 klobasic in eno kadico špeha, pravite, aha, aha. Pa kdaj je to bilo? Včeraj, pravite?«

»Da, včeraj. Danes zjutraj je hotela stara speči nekaj klobas, pa je našla prazno skledo. Jej, jej, kaj naj počnem, veste, za klobase mi je, za tiste dobre klobase, ki jih je Fortane tako dobro napravil; jej, jej, zavoljo klobas bi obesil razbojnika, ki si jih je privoščil.

G. stražmojster ga je potolažil in mu zagotovil, da hoče še enkrat poizkusiti dobiti tisto v roko pravice.

Zvečer istega dne je z nasa-

jenim bajonetom stopal mož nestransko proti Jožu. Namenil se je žrtvovati, makar celo noč. Joža je imel na desno od hleva shrambo za žito in živila. Od hleva pa do shrambe je bilo potegnjeno precej široko nastrešje, pod katerem je bil napravljen zasilen strop iz starih desk.

Precej pozno je že bilo, ko se je orožnik Hrabré stisnil pod nastrešjem in oprezno čakal in čakal. Namenil se je tati vjeti v shrambi. Ko bi tat namreč izbiral v shrambi in se lveselil bogatega plena, bi on neopažen, natihoma smusnil k vratom, jih zaklenil, imel bi ptička v železni kletki.

Davno je že vse vtihnilo, ura je odbila 11, ko je Hrabré še vedno čepel v svojem skrivališču.

»Kaj pa je to?« Vročniku Hrabretu je pričelo srce močnejše biti in uravnal se je v pripravnejšo lego. Tam od ceste pa se je bližala temna senca. »Zdaj bo, kar bo. Aha,

gre že sem. Obstal je po slušal, če ga morda kdo ne čuje. Velik je — ali mu bori kos — spet gre sem. Posas — še eden — da, tam gre drugi — sedaj sta dva. Hu, to bo preveč, ne bom jih zagal — sta že skupaj — sedaj se pomenkujeta. Da bi le kaj slisal. — Kako šepetata, zvita sta — pljuna se jima, da sta izvežbana v svojem poslu. Za vraga, sedaj gresta sem. Nekdo je rekel »ključ«, do bro sem razumel. Gotovo ga imate s sabo, morda ponate jenega. Za vraga, sedaj sta tu. Hrabretu je postalo vroče, mravljinici so mu lezli po nogi, toda ni se upal giniti, tudi je opazil, da drži eden izmed obeh v roki nekaj svetlega. Sedaj je bilo čuti bolj razločno:

»Ali so doma?« je vprašal prvi.

»Doma«, zašepeta glas, ko maj slišno.

Potem sta se razgovarjala natihno in stala drug poleg drugega. Hrabré jih ni dobro razločil, pač je opazil, da je eden ogrujen v dolgo haljo in da govori zelo malo in še to nekako čudno zmehčano. »Aha, sedaj je eden stopil malo na stran, — zdaj pripravlja ključ — odprl bo vrata — pa ne, da bi eden zunaj stražil, to bo smola. Aha, zopet gre h drugemu — da je nerodno, mi pravi, da je spodaj seno, ki napravlja šum in je lahko nevarno. «Kaj, če bi jutri, pravi drugi — »da ga skrbim«, je rekel.

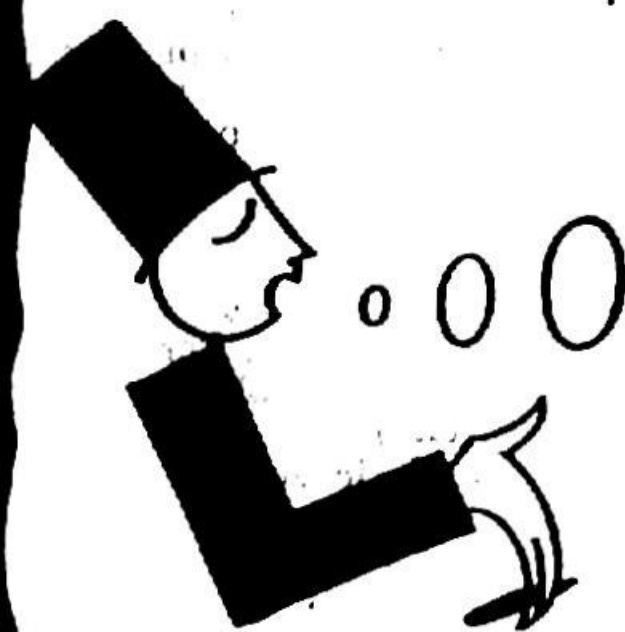
Stražmojstru na stropu je skoraj odleglo in prav zadovoljen bi bil, ko bi razbojnika za danes opustila svoj mrti, saj sam bi jih težko zmogel, on sam na dva — težko, težko. Aha: »že dostikrat« je rekel. Toraj ta dva ptička sta kradla vselej, da bi vsaj slaj, jutri bi prišel z mano še eden dva, bi se jih ne bala. Nič! Utihnila sta, nikamor se jima ne mudi — kako sta skupaj — sedaj mu nekaj šepetče na uho — zelo sta previdna. Kaj, da seno tako šumi. Za vraga, eden je vlegel — pa ne, da bi še prenočila tokaj. Ne, potem sem zapisan smrti«.

Samo malo se je ganil Hrabre in se naslonil na desko, da bi bolje videl, pa resk — zloz mi se deska in on telebi iz podstrešja na ona dva na senu.

Odrevenel, brez misli, brez moči, v svesti si svojega položaja, je obležal nekaj časa. Enako prestrašena sta bila druga dva.

Pa se je orožniku Hrabretu

ed padcem užgala električna
etilka in o, strah, spoznal je
žeče razbojnik — bila sta
domača hčerka in sosedov
apec.

Na ženitno ponudbo

v 52. št. »Čuka«.

eleccenjena, člano in
oštovana gospodična Elu!!!
Vaša ženitna ponudba me
tako navdušila, da sem
leni dati slovo pustemu
mskemu stanu in z Vami
pospšovana g.čna deliti
utke ure zakona. Vaša slika
i je porok, da ste bila vse-
tozi nedolžna in ste takšna
tala do danes. Ono, kar dr-
o v rokah, mi je porok, da
zanimajte tudi za stvari, ka-
re imajo priti iz najine zve-
in je to tudi sicer dokaz
aše mile otroške narave. Da
i boste žena, ki zna skrbeti
di za prihodnost, mi je po-
k steklenica, katero hranite
strani. V največje veselje
mi je tudi to, da Vas vi-
m ob prički, ko kopljete
aše mile ude.
Srce mi prekipeva in ne
rem dati duška svojemu
pomovitemu veselju. Ugajate
i, ljubim Vas, ljubim Vas
vse globine svojega milega
ca in ne hrepenim drugega,
t da se čimprej združiva v
razdružljivi zakonski zvezi
t mož in žena.

Naj še v kratkem orišem
svoje razmere, da bo stvar
popolna. Zaradi pajkove ma-
sti žalibog ne morem ustreči,
nič pa imam na razpolago
100 knjig lepega vedenja v
vseh jezikih sveta. Študiral
sem Graško 10 nadstropij
visoko šolo; toda samo do
tretjega nadstropja. Sedaj
sem nastavljen kot pomožni
odnašalec pasjih klobas pri
velesvetovni tovarni za kurja
očesa. Plačo polegajem redno
vsakega prvega v mesecu na
5 m dolge vrvi pleteni iz kono-
pnine.

Če bi se, veleccenjena go-
spodična, zanimala za me kaj
več, naj blagovolijo pisati na
moj naslov, ki ga hrani ured-
ništvo v pred tatovi varni
skrinji.

A.: Sem slisal, da si včeraj
padel v vodo, pa čudno, da
nisi zmrznil, ko je tak mraz.

B.: E, kako bom zmrznil,
saj sem bil v suknji.

Oj nesreča!

Štjef.

»Ali že veste botra, da je
Kačarjev hlapec počil«, nago-
vori sosed botro Katro.

»O, za božjo voljo«, de bo-
tra, »to je pa hudo, jej, jej, pa
kako je vendar ravnal revež?«

»Veste, davj je peljal na ža-
go poln voz hrastovih hlodov,
pa je spotoma ustavil na Je-

zu, da bi se malo pokrepčal.
Pojedel je v gostilni eno klob-
baso in popil 1 liter vina ter
prišel čisto miren iz gostilne.
Vsedel se je vrh hlodov, po-
zdravil je še Jerenskega in te-
daj je pa revež počil, da je
odmevalo daleč po Trzinu; e,
klobasa in liter vina da moč«.

»Jej, jej«, tarna botra, »da
je bil revež tako nesrečen! Ja,
saj pravim, preveč se je najo-
del in preveč se je napil, pa
ga je razgnalo, pa je revež
počil. Bog daj pokoj njegovi
duši, priden je bil in škoda
ga je«.

»No, botra, saj ni tako hu-
do, saj ga ni razgnalo in tudi
ni počil kot vi mislite, on je
počil z bičem in mu to seveda
ni prav nič škodilo«.

ZID IN KOPELJI.

Star jud. — ne prevelik lju-
bitelj smučenosti se počuti slabo.
— Poda se k zdravniku
in ga prosi pomoči in zdravlja.
Zdravnik mu zapiše dva-
najst kopejli.

Ves vesel mu tedaj reče star
ri jud:

»Torej mi garantirate še
dvanajst let življenja, dobri
gospod zdravnik!«

OLAJŠEVALNO.

Roth je zakrivil ogromen
zločin. — V hudem prepiru je
ubil svojega strica. — Njegov
bratitelj se je pred zagovo-
rom podal v obtoženčovo ce-
lico ter se razgovarjal z njim.

»Vi torej nisto ubili druge-
ga kot samo vašega strica?«
ga vpraša.

»Dale«

»Škoda. — Če bi bili ubili
celo družino, bi bil jaz to lah-
ko izrabil v zagovoru kot o-
lajševalno okolščino«.

PRAV JE IMEL.

Župnik je poklical k sebi
dekle, ki je prejšnji dan ves
ljubi popoldan preplesala na

hrupni veselici. Pa ji je tedaj
med drugim govoril tudi te-le
besede:

»Veš dekle, saj ne rečem,
da je ples čisto naravnost
pregrešen, ne, so lahko tudi
izjeme, toda zelo redke. No,
včasih so pa le, saj smo mi
tudi plesali, ampak nisimo
plesali tako kot dandanes
dekleta plešejo: hop-sasa hop,
sasa, hop-sasa. Mi smo lepo
plesali: ti-ralala, ti-ralala«.

A.: Ti, kako, da se hočeš
vpisati v abstinenčno društvo,
ko si vendar vsaki dan pijan.

B.: No, to zato, ker bom
precej predlagal, naj se druš-
tvo za vedno razpusti.

TRAGEDIJA.

Temna noč. Dežuje in vle-
če močan veter. Popotnik po-
tuje sam po cesti in zgreši
pravo pot, zdajci dospe do
kažipota. Na vse načine se
trudi, da bi prebral, kaj je
tam napisano. Deska je pre-
visoko zabita in tudi vidi se
ne. Končno spleza po stebru
do deske, prižge vžigalico in
čita: »Pozor! Steber novo
pobarvan!«

VPRAŠANJE.

Gospod Oslovski: »Ali je
šel res vaš soprog na zdrav-
stveno potovanje v gore? Kaj
mu pa manjka?«

Gospa Cicifu: »Kava, kon-
jak in cigare!«

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

REŽISER: Kaj ne? Ampak ven-
dar! Dajte mi roko, da ga ne ljubite...
aj? (Jo pogleda čisto od blizu v oči).

VI. PRIZOR.

BORIS (z zobobrcem v ustih, s ši-
ko in leno hojo): Zdaj sem pa zopet kr-
anski človek, zopet stari Boris! Oh!

REŽISER (se vstraši in Nada tudi):
Boris! Ali si si že privezal dušo?

BORIS: Kaj dušo! Trebuh, trebuh!
i je že hotel nekam zlesti, tako se je
rešil. Sicer pa, kaj sta pa delala, a?
(Iga poredno s prstom).

REŽISER: Ah nič... sva... smo... sem
učil, kako mora igrati svojo ulogo.
na izvrstno! Si lahko vesel svoje hčer-

BORIS (začudeno): Svoje hčerke?
Kako hčerke?

REŽISER: Saj si vendar v igri njen
očel

BORIS: Ah, da! Saj res. Ali je že...
Pal Zdaj šele si me spomnil na igro.
Kaj hočeš, kadar je človek sit, je naj-
večja slast na svetu, da na ničesar ne
misli... Sicer pa, ali bomo igrali.

VII. PRIZOR.

Priteče Žane.

ŽANE: Karlota sem dobil. Je re-
kel, da gre takoj po Slavko. Na cesti
sem srečal Žgurja, ki je prišel s kolesom
iz Gorice in je rekel, da so Lojzetu rekli,
da ne bo dovoljenja!

REŽISER: Kaj? Zopet? Da ne bo
dovoljenja? Oh! Oh! Še tega se je vno-
vič manjkalo! Teci brž h Karlotu in mu
reci, naj le gre v Trst in še k drugim
pojdi in povej, da ne bo igre!

ŽANE: O, ne grem več h Karlotu,
je bil tako jezen!

BORIS: Pusti, naj pridejo sem, se
že potem pomenimo. Meni je še ljubše,
da mi nič; bom vsaj sedaj lepo počival
in opazoval, kako lepe oči ima gospo-
dična Nadica. (Nadica zarudi in povesi
glavo)

REŽISER (ga ostro pogleda): Ne,
ne! Na vsak način moramo biti gotovi!
Ali je že dve uri? (Nervozno gleda na
uro.) Oh! Oh! (Hodi gor in dol po
odru.)

BORIS: Pa ti ne boš šel h kosilu?

REŽISER: Oh, kako moraš biti ta-
ko hladnokrven, tako mrzel? Sploh (se
vstavi poleg njega) ali imaš kaj srea, kaj
vesti?! O ti — moderni človek ki spa-
daš v dobo železnih sre; ti človek z
zlomljeno voljo, ki je podobna kralji
palici.

Jarem svetega Lukeža ...

Uredništvo je prejelo grdo popisano, a vse s prvinimi izbruhi (poččkano) pismo, ki ga priobčujemo v celoti.

Dragi Čuk!

Jaz vem, da si moder, da vse veš in znaš, zato se tudi v tej zadevi obračam nate. Pa nikar ne misli, da imaš opraviti s kako klepetuljo in vedi, da tega še nikomur nisem razodel, kar mene teži. Razodenem pa tebi, ker si mož in vem, da zadeve brez potrebe ne boš raznašal, vedel pa mi boš dati primeren svet.

Torej je zadeva taka. Jaz sem poročen. To še ni najhujše. Poročenih je mnogo ljudi in tudi vse ženske niso enake. Hudo je to, da sem svojo staro tri leta študiral in ogledoval, predno sem jo vzel, pa sem jo tako slabo ogledoval, kakor da sem nosil takrat lesene očale.

Ko je bila dekle, so je lepo česala, umita mi je bila tudi za ušesi, oblečena je bila tako, da sem kar zijal in če je spregovorila, so mi kar angelci peli. Tudi dovolila mi je marsikaj, kar materi ni bilo povšeči. In četudi se nama je v zakon mudilo raditega, česar vam ne povem, mi ni bilo žal. Obetal se mi je najslajše življenje. Prepričan sem bil namreč, da sem mačka že to-

liko spravil iz žaklja, da ga lahko kupim.

Tako sem zadel jarem sv. Lukeža in ga nosim precej težko, zakaj moja žena se je kmalu po poroki čisto spremenila. Če bi bila umazana samo za ušesi, bi se ne dejal, saj njeni kuštrasti lasje skrivajo uha in pol lica, a da blato sili tudi na nos, mi pa res težko dene. Njena obleka je sicer svilena, a kakšne cape so to. Če ji kaj rečem, mi odgovori: »Da ne boš mislil, da se za drugega štimam!« To pa reče s takim glasom, da angelskemu kar nič ni podoben, poklenskemu primerjati

me je pa sram. Kadar se pokregam radi neslane in zasmojene jedi, me goni k vojakom, češ tam še takega nisi imel. Če ji rečem, da me nima rada, pravi, da je miena ljubezen proti moji še vedno kakor gorra proti zrnu pšenice. Če pravim, da ona nosi hlače, trdi, da sem jaz pravi tiran v družini, ona pa je nedolžna ovčica. Skratka, ona ima v vsakem slučaju prav. Jaz sem revež, ki je obsojen trpeti in molčati.

Zdaj te vprašam, Čuk na palci, kaj mi svetuješ, da naredim? Ali se res ne da nič pomagati proti domačemu

zmaju v podobi zakonske žene. Odgovori mi hitro.

Lojze Jarem.

Opomba: Ubogi Lojze Jarem, le počasi. To ne gre tak naglo kot bi pihnil. Čuk mnenja, da je zakon nedotakljiva zadeva, zato ne gre, da bi svetoval, naj trpin uteče. Toda, če je Bog zapovedal naj mož ljubi svojo ženo, si ni rečeno, da bi kratkoma tudi prenašal težo oblasti, si je ta ali ona Evina hči ka sama vzame in prilasti. Mal je tudi mož kriv, ker je prvi dni zakona plaval v takih nebežih, da je pozabil na hlače, ki mu jih je žena slekla. Po znače je malo prepozno.

Čuk na palci ve precej uspešnih receptov, s katerimi se lahko ozdravi hudo ženo (a tudi nezvesto deklino), toda ne mara z njimi na dan, dokler v gorenji zadevi ne vpraša občinstvo. Zato se oglasi staro in mlado, žensko in moško, samsko in oženično in svetuje Lojzetu Jarmu, saj nastori. Vse spodobne nasvete priobči Čuk na palci na tem mestu v pouk in zabavo.

Edina stvar.

„Torej Ernestina te je zapustila?“

„Da.“

„In ti si ostal z rokami v žepu?“

„To je tudi edina stvar, ki mi je ostala v žepu.“

MOČ NAVADE JE VELIKA.

V meki skoro divji pokrajini zahodne Amerike se nahajajo majhni kraji, kjer mora opravljati ena sama oseba različne službe: župana, sodnika, uradnika, policijskega nadzornika itd. Nekoč je moral tak vsestanovski mož končani sodnijski obravnavi poročiti dva mlada zaročenca. Tedaj vpraša zaročenko: »Ali hočete vzeti za moža Frank B. Sorry?« Nevesta je rekla: »Da.« Župan pa se je obrnil do zaročenca z besedo: »No, in vi, obtoženec, kaj imate pa vi povedati v svoji obrambo?«

BORIS: Smešno, ko se tako razburjaš! Nikar preveč ne pridiguj, ko si pridige prepotreben. Kar se pa moje volje tiče, glej kako se premagujem vsakega razburjenja ... Ha-ha-ha! Ali ni to železna volja, ravno ta mrzlost napram budalostim, pred katerimi ti trepečeš kot bilka pred vetrom! O revež, revež! Čemu strah, čemu razburjenje, zapovej svoji volji, naj se spravi nad tvojo misel, naj jo zaklene v kamnico in naj nikar ne misli toliko! ... Misli! Ha-ha! Kaj pa misliš til! Glej, jaz naprimer sedaj ne mislim čisto na nič, kvečjemu na g. Nadica in sem čisto zadovoljen ... Sicer pa, gospodična Nadica, prevelik egoist sem. Skoraj bi pozabil na vas, ko sem si že sam privezal dušo! Pojdiva!

REŽISER: Čakajta ... Mhm! ... Kaj sem že hotel reči. (Cinčlja.) Le poča-

kajta! ... Čakajta! ... No, kaj sem že mislil reči! Ah! ...

BORIS: Gotovo si pozabil ...

REŽISER (kot bi se zbudil iz sanj): Da, prav praviš, pozabil sem. Torej vi dva gresta? No danes bom še na vse pozabil.

BORIS: Samo na nekaj ne (mu pomežikne.) Z bogom! Torej?

REŽISER: Na vsak način z gospodično čez pol ure!

BORIS (Nadici): Kot papa! Kaj ne, Nadica? Ho-ho-ho! (Odide.)

VIII. PRIZOR.

Režiser sam.

REŽISER: Ah! Ne vem, kje se me glava drži! Je dovoljenje — ni dovoljenja! ... Je dovoljenje — ni dovoljenja! ... Zdaj je igralec — zdaj ni igralca! ... Za odrom se ženijo, na odru prepirajo,

na sejah poplaja ... in jaz sem tu sred odra sam ... sam ... sam ... in tisto, kar ljubim, kar tako vroče, čisto ljubim, neodnese izpred nosa človek z železnim srcem in »mrzlo voljo« ... če sem ga prav razumel ... da naravnost izpred nosa, potem ko se je pošteno najedel, še z zobotrebcom v ustih ... Jaz pa tukaj zijam, zijam, zijam in še enkrat zijam ... in nič drugega kot zijam! To naša prosvetna družba! Kaj so? Kakšen namen imajo? So smetljiva pšenica! Njihov namen je zabavati študente o počitnicah! Človek bi zarohnel ... ah! ... ko pa nima volje kot je rekel oni (bridko), ... ko se prepušča svojim razrahljanim živcem ... radi budalosti! Moj Bog in vseeno, kdo bi se ne razburjal, kdo bi ne zarohnel! (Odbeži skozi zaveso.)

Zastor pade.

Konec prvega dejanja.

Voltaire.

Voltaire je bil slaven fran-
pisatelj iz časov Fran-
revolucije. V svoji mladosti
je bil zaprt v znanje je-
stille, ker je bil med dru-
tatožen, da je napisal
epigram proti vojvodi
pana. Ko je bil kmalu
ko je bil spuščen iz
gosteh pri vojvodi mu
zagotovil na zelo lube-
način svojo protekcijo,
mu je Voltaire rekel:
o, za kar prošim njho-
sokost, je to, da se v bo-
ue briga več za moje
vanjele.

arina II., ruska carica,
slala Voltairu tobačnico
novih kosti, ki jo je sama
ročno okrasila in napra-
Voltairu je ta tobačnica
bila veselo dojo. Ko se
mreč naučil od svoje se-
e pletenja, je poslal nje-
ko naklonjeni carici v
svoje belih, svilnatih no-
ki jih je sam spletel ter
il zraven v starih spisa-
jer je pisal med drugim
to: »Ker sem prijel iz
lepih rok moško darilo,
je napravila ženska, ta
onudim Njihovi Visoko-
ensko darilo, napravlje-
moškimi rokami!«

ek član takratne akade-
(visoke šole) v Chalou
kel nekoč Voltairu: »Na-
akademija je najstarejša
ta pariške Akademije«,
in zelo dobra hčerka«, je
nil Voltaire, »kajti še nič
lo slišati o njej!«

ed pisateljem nekega sla-
dela, ki so ga pa kljub
nekateri ljudje zelo ra-
prali, je rekel Voltaire
ko: »Rajši sem lakaj ve-
a in lepega duha, kot pa
in veliki duh lakajev.«

ord L. je na svojem veli-
potovanju prišel tudi v
p' Genf in hotel obiskati
aira v Ierney-ju. V tistem
pa Voltaire ni hotel spre-
ti prijateljev. Vendar se
srečilo lordu pregovoriti
njrjevo nečakinjo, da ga
stila k njemu. Voltaire je
divji in je nahnul lor-
Vi hočete videti kako
no žival; dobro, oglojte
e, plačajte 12 sous in se
vite proč! — S temi be-
mi je sedel k mizi, pisal
ral naprej in se ni zmenil
rda, ki je s pravo angleš-
legmo povlekel iz žepa
rnico, položil na mizo

šiling in rekel: »Če je to vstop-
nima za tako redko žival, do-
bro, tu je 24 sous za dvakrat,
in hujši pridem šel!« — Vol-
taire se je nasmeljal in oba
sta si postala najboljša pri-
jatelja.

Z velikim trudom je nek
resnik naprosil Voltaira, da
je v njegovi navzočnosti pre-
bral svojo žalostno. Voltaire je
že pri prvega dejanja obsodil
igro, vendar je dovolil, da mu
pesnik čita še drugo. Ko se je
pa tu ponudil nek dvorjan, da
se nau na mestu izdere zdrav
zob (namreč v drami), je glas-
no vskliknil Voltaire: »Kaj?
Zdrav zob naj mu zderejo?«

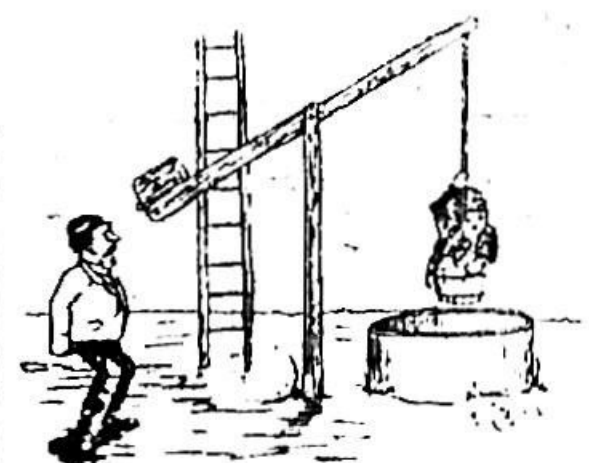
To je vendar preveč trn-
glero, tega jaz ne prenesam.
Gospodična Denis (njegova
nečakinja), pomagajte mi, da
se hitro odstranim čim, da
bom padel v nezavest. Oh,

DECKOV BEG

»Stoj, ti poba!
kaj si mi napravil.
si s peskom mi posul dvorišče,
zdaj te bom kar zadavil.«

2.

Hop v vedro
Jurče skoči.
»Čak hudoba mlada,
še ti vem pomočil«

Izjava.

Prežeta od neizmernega ve-
selja izjavljam, da hočem po-
stati najbolj vneta sotrudnica
»Čuka na palci«. To pa iz na-
slednjih vzrokov:

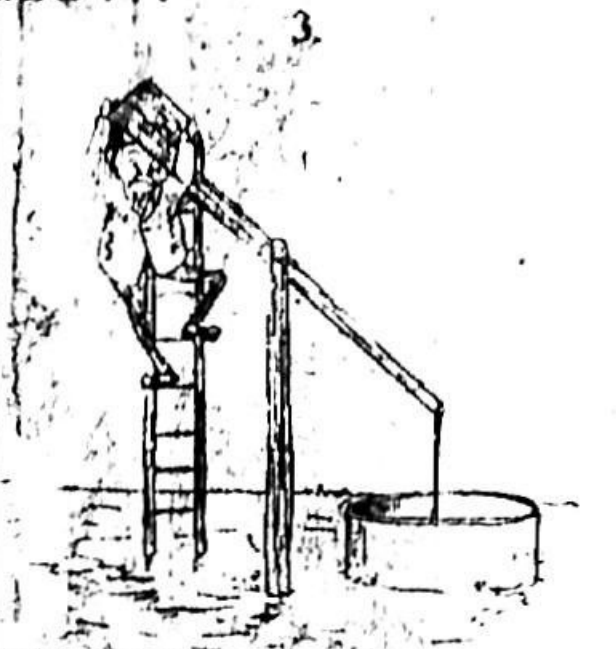
1. Ker »Čuk« ne dela razli-
ke med stanovji, ampak daje
vsem splošno enakopravnost
in zato se je dotaknil tudi mo-
je veleosebnosti.

2. Ker me je vse to tako

moj Bog! Zoh, da se mora iz-
dreti!!« — S temi besedami
se je odstranil in pučil v črta
prestrašenega pesnika same-
ga.

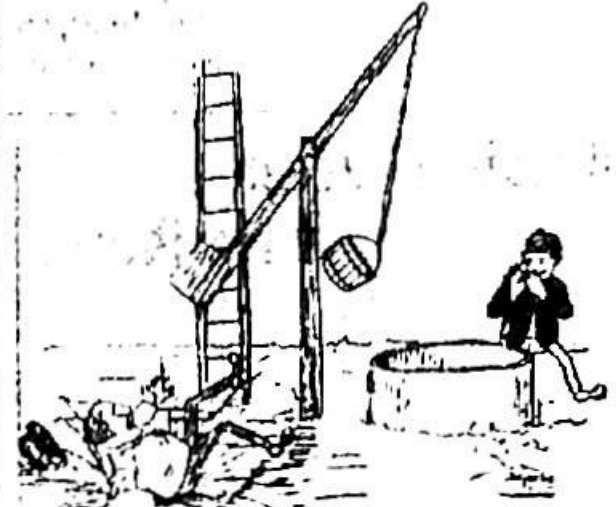
Ko se je Voltaire v 83 letu
svoje starosti poljal zadnji-
krat v Pariz, kjer je nasled-
nje leto umrl, ni hotel pobom
poštar doseči take črti, da bi
ga sam poljal. Nekdo, ki je
že stal z eno nogo v grobu, je
rekel svojemu sinu: »Bodi
previden, in pazi, kajti pomi-
sli, da je v Evropi deset kra-
ljev, a na celim svetu samo en
Voltaire!«

Ko je nekdo Voltaire v
Pariz, so ga kot navadno vpra-
šali cariniki na vrnitih »Če
pelje s seboj kaj kontrabanda.
Odgovoril je: »Ničesar, razen
sajnega sebel.«

V vodnjak globoki Jurče gine,
zavilji se g. Ante
z rokama se lesa oprime.

4.

Glej hudirja,
se g. Ante v mlaki maže;
a Jurče radosten
mu osle kaže.

navdušilo, da sem bila vsa iz
sebe in sem se tri dni in tri
noči bala posledic prijetne
razburljivosti.

3. Ker sem doznala, da je
Čukovo posredovanje v vseh
panogah našega življenja naj-
uspešnejši pripomoček, da se
človek proslavi širšem domo-
vine in celo preko njenih
mej.

dne 30. grudnia 1925.
Š. Anžo.

Zakaj? Zato.

Zakaj je bilo v Gmeljnah pri
Lublani v zadnjem tisku 66 stopinj
mrzla?

Zato, ker ga je bilo v sp. Gmelja
niti 22 stopinj, v srednjih 22 stopinj
in v gornjih 22 stopinj, skupaj torej
66 stopinj.

Zakaj so Erzelci napravili novo
cesto?

Zato, ker je pot po Relotti preozka,
ker na celim svetu ni toliko deklet,
kot na Erzelu telet.

Zakaj so Erzeljske punce na sv.
večer metale lupine od orehov in
lešnikov v goske hante?

Zato, ker so jim na sv. Andrej pri-
nesli srčkov.

Zakaj so bile Erzeljske punce na
sv. Štefana dan na Gločah v rdečih
jopah?

Zato, da se jih je poznalo, katere
so bile v Čuku zašrafbahe.

Zakaj se zbirajo lantje v Rojani?
Zato, ker je velika luža.

Zakaj je M. M. naredila smuten
greh?

Zato, ker je fanta iz gostilne
vrgla.

Zakaj koritniške punce kažejo
fantom jeziki?

Zato, ker ljubijo Čuka na palci.

Zakaj divjajo lantje v Čuka proti
kratkim ženskim lasem?

Zato, ker si ne upajo posnemati
Kitajcev, da bi punčkam poštno od-
govorili, namreč s tem, da bi si pu-
stili rasti kite...

Zakaj se »bofič« iz Rojana boji od-
govoriti na ponudbo famozne Ele?

Zato, ker nima preveč »blago« do-
mačega imena, četudi je študiral vi-
soko šolo v New Yorku (Broadway-
v 37. nadstropju) in je bivši član
xxxx odborov — vsaj ex.

SPREMLJEVANJE.

Stražnik opazi berača, ki
nateguje svojo harmoniko na
oglu ceste.

»Ej, vi mož, kje imate pa
dovoljenje?«

»Ga nimate, gospod straž-
nik.«

»Tedaj me pa spremljaj-
te!«

»Kaj pa boste zapeli, go-
spod stražnik?«

PREKLIC.

Preključem vse resnične
besede, katere sem govoril
čez Jojmeno Jero, ter si iz
hvaljujem za naklonjenost ob
priliki moje bolezn.

Selo, dne 3. jan. 1925.

Marjana Klepetec.

Silvestrovanje v Komnu.

Zdiš se mi kakor neboljen nezakonski otroče, ti komenska mladina. Prezirana in zaničevana si od tega pregrešnega sveta, ki mu je mar le lastni želodček, katerega pita s pozemeljskimi dobrotami kakor skrbna mati svojega očlnca - brezzobneža. V svojem poletu za sladkim in koristnim litiš z nebrzdano silo in voljo, da čimprej prijadraš v pristan tihega sožitja, razni zavidi in kvarižugoni pa ti postavljajo zapreke na poti, ki vodi do cilja. Ta kasta ljudi nima sicer lastnega določenega programa, vendar deluje, kakaj občutla si ti mladina to na lastni koži. Obnašajo se ti ljudje, kot bi imeli frak, hlače in lak in bili infiltrirani z umetnostjo o bontonu in obvladali vsó stvarno o tem, kaj se in kaj se ne spodobi.

»Odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo«, so rekli naši fantje in trška dekleta in šli so svojo pot. Zla usoda je hotela, da naši grobokopi in pogrebci niso mogli pokopati nahušljivo staro leto in pričakovat rojstvo novega in čilega v okinčani in parketirani dvorani, razsvetljeni z lustri, marveč morali so se zadovoljiti z »dvorano«, kjer so svoje dni peli veseli mladiči svojo pesem: Pika, pika poka, pik, pok!

Pa so rekli oni v namišljenem laku in klaku in fraku, visoko stoječi na piedistalu: »Olejte ubogo gmalno, kam gre. Ne, mi ne gremo tja, ker ni dostojno za nas, niti za naše zakonske družice, še manj pa za naše mile hčerke«. In šli so preprično s porogljivim nasmečkom mimo gmalne v bajno razsvetljene dvorane iza oblakov.

Prišla je ura silvestrovanja No, kaj pa je to? Ali ne bo še nič z današnjim pivovanjem? Ali res ni še polna čaša gorja in nadlog, ki tepe tako neusmiljeno komensko mladino? Zdi se, da nel Nestrpno skoro osramočena čaka mladina, da zasliši mlo in poživljajočo pesem tamburice in kitar. Nevolja stopnjuje od minute do minute, ki je vskipela kot krop, ki sili iz polnega lonca, ob novici, da tamburaši ne morejo slavja počastiti s svojo prisotnostjo, češ, da niso zavarovani pri bolniški blagajni za slučaj, da se nalezijo prešmentanega revmatizma in v bojazni, da jim strune popokajo.

Vsi so skoro obupali, posebno nahušljivi in oni, katerih pomlad je že davno minula — in pa mladina. »Pojte se solit vi, vaš revmatizem in dostojnost«, pravijo fantje, in ni utegnili nobeden niti do tri prešteti, pa hajd po Rikota na Volčji grad. In pride dobričina v temi in blatu komencem na pomoč. Veselo in krepko nateguje volčji grajski Riko svojo ljubljeno harmoniko in kot električna iskra delujejo zvoki tega blagodnečega instrumenta med plesalkami in plesalci. Vrtijo se mladi v najlepši složnosti, v pričakovanju novega leta in navzočnosti nekaj mamic. Godec pa igra neumorno z očmi uprt čas v polno steklenico, čas v polno kozarec sladke kapljice. Ko mu prinesejo piščo, gotovo udari polko, ko pa zeva pred njim praznosta, tedaj dá izraza svojim žalostnim občutkom v lahkem in uspavajočem valčku in bi v tem razpoloženju morda poskusil Barkarolo, če bi jo znal.

Pokopal je komenski svet staro in nahušljivo leto in taisti cvet prisostvoval rojstvu mladega leta. V vselem razpoloženju med zvoki harmonike se je pozabila žalost, odpodile so se težke misli in celo revmatizma se ni bal nikdo, ker ni bilo časa misliti na to. Vse pa kot po loju, bliža se rano jutro — zlato jutro in glej v dvorano mladičev pricaplajo razigrani gospodje v družbi

svojih boljših polovic. Čeravno ni funkcionirala utrujena harmonika tako brezhibno, vendar so se zibali v največji harmoniji in v sladki zadregi častipolni boki ljubkih ženke in sladkih deklet. Stopili so oni z visokega piedistala in zadovoljili se z okajenim skednjem.

Pika.

Rešena uganka.

Hlapec je kupil 19 volov po 5 gld. zneso 95 gld.; 80 ovec po 5 kralcarjev, zneso 4 gld.; in 1 kravo za 1 gld.; skupaj 100 gld.

Prav so rešili zadnjo uganko: Dolenc Katl. Postojna; Mehle Pr., Unec, pri Rakeku; Vascon Gino, Trst,

Via Fabio Severo 11; Pečar Avguštin, Katinara; Smrdel Ivana, Nadanjeselo; Kožuh Angela, Trst, Servola; Amf Pavlina, Smarje; Sinkovec Albin, Vič pri Ljubljani; Probst Henrik, Duplica pri Kamniku; Ravnik Angela, Kostel pri Kočevju; Kralj Francka, Domžale pri Ljubljani; Pleštin Marija, Domžale; Kodrič Angeli, Jesenice; Vičič Pavla, Zarečica; Kette Jožef, Harile; Aver. Ela, Jesenice; Darinka Duklč, Matulje; Milka Kisel, Zidan most; Furaln Viktor, Opčine; Otokar Roman, Gorica; Weiss Hugon, Maribor; Martin Slopešek, Krmelj; Severina Zega, Branica; Fran Cesnik, Selce; Tone Smrke, Gradšče; Jernej Sešek, Ljubljana; Milla Žigon, Skofja Moka; Plapičar Vidomir, Gorica; Rovar Franc, Trst.

Hodil tja v Locarno
za mir je prenevarno,
ko so ga spustili,
so mu naložili
tako težo, da zleteli
še ne more nam po sveti.

Silvestrov večer v Mariboru.

Ta večer je bilo po mariborskih gostilnah in kavarnah toliko ljudi, da ni bilo pravega prostora za slobodno kretanje. Ljudje so se drenjali, vse je bilo na nogah, staro in mlado, bogato in ubožno, veliko in malo in posebno nočnim ptičkom je bila ta noč zelo všeč. Po večjih gostilnah in kavarnah so obhajali Silvestrov večer. V Narodnem domu je Sokolsko društvo čakalo na Novo leto, pri Goetzu so se Nemci in Slovenci zedinili in so praznovali po sedmih letih v zopetnem prijateljstvu Silvestrov večer skupaj, pri čemur so pozabili na vse ono, kar se je dogajalo od prevrata do leta 1926. Spoznali so, da so ljudje vsi narodi in da imajo vsi enake pravice. Leto 1925. je končalo, končalo je pa tudi vsako sovražstvo med Slovenci in Nemci. V dvorani »Združne banke«, so bili tudi zbrani ljudje, ki so pričakovali novega leta, z upanjem, da bodo v novem letu plačevali manj davkov, da bodo zemlje večje in da bodo tudi klobase ceneje posale. Seveda je to vse bav bav, kajti klobasarji so rekli, da ne jenjajo od svojih visokih cen toliko časa, dokler nimajo svojih

žepov polnih, peki pa tudi trdijo, da so zemlje v veliki obliki neokusne in so prav dobro okusne še le tedaj, ko jim ostanejo visoke cene. Tudi čevljarji ostanejo pri svojih visokih cenah zato, ker dobro vedo, da ljudje premalo hodijo, tedaj premalo čevljev razstrgajo, da se pa nasprotno preveč vozijo z železnico, z izvošče, ki in tudi z avtoomnibus, čeravno ti zadnji še ne obstojajo. V gostilni pri »Črni orlu« na Grajskem trgu, kjer je bilo tudi toliko ljudi, da ni bilo prostora, so gostje pozorno čakali novega leta. Ko pa so hoteli iti po polnočt domov in ko so vprašali za račun, so bili povsem presenečeni, ko so jim rekli, da staro leto 1925. naj bo pozabljeno in tudi dolgov, katere so napravili v starem letu, naj bodo pozabljeni in tako so vsi gostje jeli in pili — zastoni. V neki gostilni, so pa prodajali srečke na razne predmete. Ko so prodali vse srečke po 10 dinarjev komad, so se spomnili, da nimajo dobitkov. Šlo jim je le zato, da bi prišli brez ovire iz te sitne zadrege, in res so nekaj kumšnega ukrenili. Godecem so namreč rekli, da ples naj se začne že ob 22. uri namesto opolnoči in potem so poklicali gospoda Alkohola ter ga naprosili, da zmeša glave vsem tistim, ki so kupili srečke. Gospod Alkohol

je to res storil in glej, kaj se je zgodilo. Vsi so pozabili, da so kupili srečke, katere ne bodo nikdar izhlebane. V dalmatinskih kletih je taka gnječa, da so nekemu gostju rebra zlomili. Gostje so pili na pretege, radi česa je v nekaterih kletih tudi zmanjkalo dalmatinske vina. Gostilničarji so si takoj pomagali, da so rekli, s starim letom je prenehalo tudi dalmatinsko vino in radi tega so točili štajersko vinaprej. Tako je končal Silvestrovec v Mariboru.

Pravijo, da bodo tržačani predvedali slovenskim puncam hoditi svetemu Antonu fantov čakati.

DAR.

Revni Kohn se poda k bogatemu Blochu in ga poproša za podporo.

»Evo«, — mu ponudi radodarni Bloch, — »te hlače še nisou preveč ponošene in izrabljene, — podarim Vam jih«.

»Prav lepa hvala, za vašo plemenitost, gospod Bloch, Bog vam to gotovo povrne. Ali, ko bi ne bil predrzen, še neko željo bi imel?«

»No — le — kar povejte!«

»Odkupite mi te hlače«.

ODGOVOR PEPI

Pepa, sladka punčka Ti, kaj pa Tebe to srbi. Če Vas punčke mal oključam, kratke lase Vam izruvam; al' se čutiš prizadeta? Ti jezličica orosneta? Ne bod' huda, Pepa mala, še poljubček mi boš dala za skrivnost, ki Ti priznam, da vse punčke rad imam; Tud' povem Ti na uho, da ne mislim tak' hudo, če Vas v Čuku večasih grajam, vendar k puncam rad zahajam in če mi poveš naslov, pridem tudi k Teb' v lov!

Nočni pič.

V HOTELU.

Natakar, došlemu gostu: »S čem vas smem služiti?«

Gost: »Imate šampanjca?«

Natakar: »Da, izvolite samo izbrati«.

Gost: »Kakšne vrste imate?«

Natakar našteva več vrst.

Gost: »Že dobro, mi pa prinesite kozarec kislega mleka«.

PETERČEK

Malč Peterček je bolan. Zdravnik pride k njemu in ga s slušalom preiskuje.

Zvečer pripoveduje Peterček atu: »Ata, gospod doktor je pa z mojim trebuhom telefoniral!«

NEDOLŽEN DOGODEK

Pri čevlarskem mojstru Dreti se zidarji prenavljali prednji del hiše. Ker so bila glavna vrata zaprta s tramovi in odrom, so nad nje pripeli listek z napisom: »Zaradi popravila spredaj, vhod zadaj«.

Nekega dne je šel mojster Dreta z doma po opravkih.

Pa je prišla meriti čevlje neka gospa, katera zaradi svoje sitnosti ni prav nič vgaljala razposajenim učencem mojstra Drete. Šel je pa eden izmed učencev, snel z nad vrat preložen listek in ga vrnivši se v delavnico, namazal na nepopolni strani z lino ter ga skrilaj položil na stol.

Uljudno je nato povabil najstarejši učenec gospo, naj sede. Zgodilo se je

eril ji le poba čevlje in gospa je
a. Komaj pa je bila zunaj, so
i pobje v glasen krah in so vsi
krat planili k oknu. Gospa je sa-
vestno korakala preko dvorišča
a krilu ji je bil prilepljen listek,
reka je bil položil na stol poba
stra Drete. Gotovo je, da so zla-
i zagnali velik hrup in se pričeli
čevati iz uboge gospe, ki pa le-
ni vedela uzroka. Imela je po-
tu še več opravkov in povsod je
tela na obraz polne smeha in
živosti. No, to ni bilo prav
čudnega, kajti listek na njenem
je daleč na okoli klical in ozna-
čeval popravlja spredaj, uhod
je.

Pravilo.

Pravilo, da ima aidovski pomočnik
veliko srčco, vsakega tatu vi-
govori z njim, mu tudi saluta;
na in ulovi pa nobenega.

Pravilo na Brezovici pri Ljubljani,
je za božične praznike prišel Čuk
pačci na Brezovico in je tam o-
bval neko dekle, ki je ravno sli-
pušice k srcu. (Seveda na raz-
nulo) da se srce ni smelo nika-
več premakniti, drugače se bi
ranilo ob pušico. Seveda od
če hubezn. Ko so bile pušice
ukane, je dotično dekle poslala
v spremstvu dveh pušč neke-
dotnemu P... v kavlnemu na-
estku z napisom »Čuvajte srce«.
pa Čuk na pačci tega ne more
molčati, je nesel takol s seboj in
natisnil te zaljubljene vrstice:
bi dotični P... vedel, da ga do-
dekle resnično ljubi, se on se-
ne bi branil srca in ne ljubezni,
se gotovo zaljubil vanjo.

Pravilo v Sp. Domžalah, da se je
podčena S. tako lepo pričela po-
tu, da namerava otvoriti šolo za
govorjenje. Če bi jo Čuk slišal,
mu gotovo prišlo slabo.

Pravilo v Domžalah, da je k zad-
nu požaru, kateremu je podlegel
yski salon, tako hitro prispel na-
ik, da gasilci niti v poštev niso
ili. Da se je tako srečno rešila
ka z napisom, se imamo zahvali-
o-le hrabrosti in previdnosti ne-
rih poznih pasantov.

Pravilo na Črnučah pri Ljubljani,
sta si gospodični E. in D. v ta-
soyraštvu, da ena drugi ne pri-
ita niti bolega dneva, da bi se
ogli diviti lepoti svojih postav.
Pravilo tudi, da bo ena izmed teh
gospodičen upeljala novo bubi-
ro, sedaj si je že dala odrezati
pol metra nad ušesi.

Pravilo na Črnučah pri Ljubljani,
je zadnja ženska ženitna ponudba
Čuku tako zelo razveselila neko
podčeno, da ji je veselje škodilo
o se sedaj boli glava.

Pravilo na Ježici pri Ljubljani, da
oja tamošnji tamburški zbor iz
ih otrok in da ni pričakovati na-
ika. Čuk je slišal, da se baje od-
li ne strinjajo s tem in se nočelo
ili s poln....

Pravilo, da so imeli na sv. Štetana
er v Podmeltcu baški fantje ples
sredi ceste o polnoči, ter da so
atera »boljša« podmelska dekle-
plesala z njimi po cesti. Le pri-
kmalu zopet, ker je bilo tako
ste. Zlasti dve vas komaj priča-
eta, ker »mata« srca popolnoma
trhali po vas.

Pravilo v Sesljanu, da na zabav-
večerni so prežvekovali igro
esto piščancev, zadalce pa je
dec bolel. Se zagrinjalo je o-
telo, ker se mu je preveč šva-
o zdelo.

Pravilo v Sesljanu, da društvo
pojsega« je Čuku vabilo poslalo,
ga v kremplje je vzela in hitro

napake sešela pa je rekla: »Olej,
čukec moj dragi, niso samo lepi in
mladi igralci ti naši: izobra-
ženi, inteligentni so silno. Po-
misli: dva cela stavka samo štiri-
najst napak krasit obilno«.

Pravilo, da nameravajo v Ider-
skem pri Kobaridu ustanoviti v tej
zimski sezoni takozvano »Društvo
iderskih klepetulj«, poleg starih se
bodo sprejemale tudi mlade članice,
in sicer vse one, ki imajo jeziček dobro
teče.

Pravilo, da je v Ajdovščini naj-
lepša natakarica g. D., le škoda je,
ker jo je za domačo rabo.

Pravilo, da je B... spremonil na-
šega »blu« v »šapra blu« to pa radi
tega, ker prilajajo naši fantje vojaki
na dopust.

Pravilo, da je »Društvo razpe-
ljančkov« sklenilo na svoji zadnji
seli, da sprejme na silvestrovo obe
šturski in vse ajdovske krasotice
pod svoje okrilje.

Pravilo, da dolajo šturski jagri ču-
deže, da streljajo pse mesto zajcev
in srn.

Pravilo, da so bo drvarjem aidov-
skega parka za onkrat oprostilo se-
kanje, pod pogojem, da izruvali vsaj
šest mejo in ostale kole s tablama.

Pravilo, da so v mariborski okolici
agenti, ki delajo za avtomobilski pro-
met, tedaj v korist naroda, da pa je
tudi več takih — ki pravijo lju-
dem, da naj se tega ne udeležujejo,
ker s tem bodo uničili bogataše in
jih spravili na beraško palico.

Pravilo, da bo od zdaj naprej v
Jugoslaviji vsakdo, kdor bo hotel
umreti, že pred svojo smrtjo moral
prijaviti, da je poravnal vse davke
in da drugače ne sme poprej
umreti.

Pravilo, da je v Mariboru Peklen-
ska noč na Silvestrov večer toliko
ugajala, da so se izrazili, da ne že-
lijo še kdaj doživeti enake Peklen-
ske noči.

Pravilo, da tisti ki v zadnjem pra-
vijo pravi o ustanovitvi družbe za
izdelovanje pivovarov ni prav slišal.
Namerava se ustanoviti gazometer
(izolirano seveda) za hranenje stru-
penih plinov podobnih — duhovito-
sti. Hačči!

Pravilo, da je piscu o srečanju
Adrije z Volgo brezdomno Adria
poklonila preveč svoje slane vode.
To je sedaj efekt...

Pravilo, da je »postzug« iz Sv. An-
dreja pri Trstu na zadnji pravijo od-
govoril približno sledeče: Ne vem
točno, če se moje brizganje po Ro-
ianu zamore priplisovati čarom bri-
kih Zarjašic. Gotovo pa je, da je mo-
je brizganje bolj redno in stalno, ka-
kor pa tisto raznih ekspresov in di-
rettissimov. Tako pravi »postzug«.
Skure jenu buotra tude...

Pravilo, da si Koko iz Rojana želi
»frišnih vicov«. Neslan biti jo tako
neslano.

Pravilo, da pravi Koko nekaterim
gospodom olicijem »na svidenje«.

Pravilo, da so kriški ribiči zadnjič
vlovili nov football! Preiskava je
dognala, da ga je branil tako daleč
nov Valaš, Čeh Hustolet. Boje se,
da bo zanj igrišče veliko premal-
hno...

Pravilo v Mariboru, da člani in
članice društva »Bratstvo« svojega
predsednika tako ljubijo in spoštuje-
jo, da so mu kot Miklavževo darilo
poklonili — dva morská prasečka.
Čuk mu k temu simboličnemu daril-
u srčno čestita.

Pravilo v mariborski delavnici
drž. žel., da so tam ljudje, ki se v
družbi predstavljajo kot inženirji, so
pa navadni ključavničarji. Čuk jim
ta greh odpušča, ker je sprevidel, da
je temu le velika duševna revščina
kriva.

Pravilo v mariborski delavnici, da
so tam zelo inteligentni ljudje, saj

delajo se tako, ne vedo pa, da se
pred vstopom v kako pisarno od-
krile.

Pravilo v Mariboru pri »Durjavi«,
da so prišle »Tri mladenke« v kon-
kurs, ker je gđ. Č. odpotovala v
Postolno ter da so nekateri fantje ra-
di tega zelo žalostni.

Pravilo v Mariboru, da se »Klub
nočnih ptičev« že sedaj posvetuje
glede delovanja v prihodnji sezoni
in kako bi se preprečilo od mestne-
ga magistrata nameravano razsvet-
ljevanje parka...

Pravilo v Mariboru, da »Nočni me-
tulečki« vsled toplega vremena zopet
živalno delujejo, dočim so začetkom
zime bile zmrzle v svojih zave-
stih.

Pravilo v Mariboru, da je sedaj v
Apolo klubi nov igralec na glasovirju
in da je res strokovnjak, prešnji pa
je stavljen št. občinstvu na razpolo-
go ter se ga lahko angažira za na-
vijanje gramofona.

Pravilo, da tudi v Senožečah hodi-
jo fantje na dan sv. Štefana snubit
dekleta. Tudi elegantni P., ki nosi
»šluj« čevlje, se je napotil v Do-
lenjo vas k lepi M. Rečez je do ušes
zaljubljen. Ker je fant, mu vsi
želimo, da ne bi zastojl trgal pod-
plate v Doleno vas.

Pravilo v Podlakti, da je Sever po-
noči 27. t. m. admiral celo podče-
sko vlado, ker ni mogel priti na Rus-
ko, hotel je tudi šturmari pa se mu
za lakro ni posrečilo.

Pravilo na Praprotnem pri Tolminu,
da v minulem letu niso bili nič kaj
zadovoljni s planšarji v Planini na
Vojskeh in da bodo letos le sami vse
skupaj opravljali. Če bodo sami, jim
ne bo treba niti teh par liric dati in
blaga manj porabijo; sicer bi pa-
stirji v tej planini tako lepo, da jim
še lesti ni treba toliko, kakor dru-
god; malo boš pritiszelo blačni pas,
pa gre čas naprej.

Pravilo, da so na Duplici vsi Or-
logasci pristopili k ognjegascem, na
veliko veselje Šmarčanov, ker se
jim zdaj ni treba batl ognja. In bojo
v bodoče skupno gasili žejna grla.

Pravilo, da neki fant iz Šturij hodi
na Ustje in zaljubljuje dekleta, ki jih
močno omami s svojo simpatijo.

Pravilo v Slivcih pri Rakeku, da
je zletel dopis v koš, ker je slabo
pisan.

Pravilo
da so goropiska dekleta taka,
da ljubčka rada bi imela vsaka,
zato so na Štelanov
na fante uprizorile velik lov.
Katera prva ga ulovi?
Čuk na pačci sporoči.

Pravilo babe v Gorjanskem, da
imajo vedno več čenč, ker dohajajo
v vas vedno novi učitelji-učiteljice,
babji kvant pa od nikoder ni. Čuk
pravi, pa naj si izvolijo predsednika
ali župana.

Pravilo gorjanske punce, da bo
prišla kmalu moda brez las.

Pravilo po vasi gorjanski, da se
bo kmalu odprla nova gostilna brez-
alkoholnih pijač. Hej kako se bo
fartovska družina veselila, ko bo
sladko vince pila.

Pravilo nemška rutarska dekleta,
da je neki pob zelo vroče krvi in da
je že marsikatera izmed njih morala
napraviti »lauf šrit« pred njim.

Pravilo, da, kjer se umešavajo žen-
ske, gojovo sledi prepir ali celo ne-
sreča, posebno pa če jim gospod Al-
kohol pomaga. Tako so se umeša-
vale ženske v noči od 26. na 27. de-
cembra pri neki rodbini na Pobrežju
pri Mariboru. Toplji, bili, sekali in re-
zali so se z noži in sekirami. Posle-
dica je bila, da so bile tri ženske in
trije moški zelo ranjeni. Tri so pre-
peljali v bolnišnico, tri pa v kejiho.

Pravilo, da je bila neka gospodična
Tončka v Mariboru na božični večer
tako dobre volje, da je začela peti:

»Pa smo bili pr Selan,
Pa smo bili vsi pian,
Pa je pršu svet Job,
In nas znaš vse pod klop«.

Pravilo, da je v Mariboru v neki
kleti vse polno — namreč miz in
stolov.

Pravilo, da so v Jugoslaviji neka-
teri ljudje zelo prebrisane glave. Oni
namreč ne podpisajo, pa tudi ne pla-
čajo nobene delnice, zahtevajo pa
jamstvo za nepodpisane in neplačane
delnice.

Pravilo, da je bilo na božični dan
v Mariboru tako gorko, da so se
mestna ura vsled vročine ustavila.

Pravilo, da so 22. decembra viseli
temni oblaki nad mestom Mariborom,
toda lepa električna razsvetljava je
privabila mnogo mladine v Gosposko
ulico na izprehod. Ob 18. uri je pa e-
lektrični tok v. Pall nenkrat prene-
hal in mesto Maribor se je nahajalo
v veliki temi. Po gostilnah in kavar-
nah so užgali takol sveče, ljudje na
ulici so pa bežali domov, samo v Go-
spodski ulici so se izprehajali dalje in
trkali so se hoče ali nehoče z glavami
in lupatami le bilo tudi slišati kak
»čuk« ali pa kak tunek glas: »Go-
spod jaz Vas ne poznam« in odgo-
vor: »Jaz tudi Vas ne« — pa to je
sreča, da se na ta način spo-
znava. Lina na nebu, ki je bila do
tedaj skrita za temnimi oblaki, le sli-
šala te besede in nekako cvillenje, se
je razjezila in da ščili sprehajajoče
se gospodijne, je razpodila oblake na
vse strani, tako da je ostala sama
bliščeča se na jasnem modrem nebu.
Naperila je smehljaje se svojo bliščo,
bo naravnost na Gosposko ulico,
vsled česar se je videlo kakor po
dnevi.

STANOVANJSKA BEDA V MARI- BORU.

Kako se govori, le to vprašanje
povsem že rešeno, namreč da do 20.
januarja t. l. nikogar ne bodo vrgli
na cesto, po 20. januarju pa se zač-
nejo splošne deložacije, o kateri prili-
ki bo pa mati »narava« segla vmes
in bo vse deložirane spravila pod
svoja krila.

IZ MARSELLE.

»Veselo voščilo k novemu letu po-
šiljamo slovenski fantje rudaril«
Francije, bratom, sestram, fantom in
dekletom, posebno pa tebi, preljubi
Čuk na pačci. — Košuta Ivan, Po-
draga; Poločnik Matija, Orehovica;
Andrej Krušič, Orehovica; Puna Al.,
Goče; Ivan Pinterič, Arčice; Silve-
ster Pegan, Gaberje; Miro Cenovin,
Gaberje; Franc Čehovin, Gaberje;
Anton Mermolja, Selo.

DEKLIČI, GOSPODIČNE, DAME itd. POZORI

Samomorilne kandidatije, vstran
strup, bodala in samokrese. Melan-
holične, skeptične, obupane — vzdra-
mite se iz tega stanja odopelosti. Ne
čutite li potrebe, da popolnoma iz-
praznite svojo dušo, predno se odlo-
čite za odhod, ali da se zaprete sa-
me vase? Vidite — pred sabo imam
litol, ciankalij, arsenik, žvepleno ki-
sline, krv in »žajfo«, enajst bodal,
trinaest samokresov vseh sistemov,
plin, višino (5 nadstr.) itd. a se vse-
mu smejem... Oanimo se recipročno
in izpraznimo si naše dušne rezervo-
uarje... Ali smeha ali drame, ali
poezijo ali prozo — ko končamo se
umaknemo. Naj vam povem — moj
pogled je temen, moji lasje so pes-
niški, moji žepi so prazni, a posedu-
jem nad tisoč gradov — zidanih v
oblakih. Imam kitaro in usta — smeh
in ne smeh. Vse imam samo nekaj
mi manjka. To naj mi prinese pri-
hodnji Čuk.

Pravilo, da v Pliskovici je bila na dan sv. Štefana inštalacija fantov, kateri so tisti dan postali fantje z vstopnino 1. 25.

Pravilo, da je neki mladenč iz Pliskovice, obrekel neko dekle po nekrivem. Sedaj se hodi opravičeval v tuje hiše.

Pravilo, da je neka mati iz Domžal zelo vesela in ponosna na svojo hčer, o kateri je pisal zadnjič Čuk na palci. Rekla je med drugim take: »No, to je pa res nekaj imenitnega, sedaj bo dekle kar hitro dobilo fanta«.

Pravilo na Rodici pri Domžalah, da je tam neka gospodična, katera meni, da je bil zadnji »pravilo« ki govori o zatišju grobeljskih lipic, namenjen nji. Čuk je zopet za eno skušnjo bogatejši, ker sedaj je prečičan, da brani prijetne spominke morda pol nežnega spola tam okrog. Takole izdajajo noričke svoje grehe.

GOSPOD ALKOHOL V MARIBORU IN NA POTOVANJU.

V soboto 19. decembra je bil gospod Alkohol židane volje, ker je napravil dober gšelt in ker je vedel da bo vsled tega napravil v nedeljo 20. decembra še boljšega. V soboto je namreč spremljal nekega boljšega gospoda »Nebodigatreba« iz Polskave v Fram. Tu ga je našuntal, da je ta užalil dva pošteniaka zato, ker nista prijatelja z gospodom Alkoholom, jima štel levite in enega akcentuiral bi skoraj rekel s tatam. O tej priliki se je pa gospod Alkohol sprl z gospodom kofeinom. Borila sta se dolgo časa a slednjič je zmagal vendarle gospod Alkohol. Prišel je pa isti večer v Maribor in je šel v neko gostilno v Stolni ulici in se je takoj sprijaznil s tam okoli nize sodečimi pivci, kmalu potem jih je vse tako našuntal, da so eden drugega grdo pogledovali in se začeli kregati. Nekega gospoda je celo tako narodno našuntal, da je ta gostilničarki rekel »Wir werden nicht windisch reden, sondern nur deutsch«. V nedeljo 20. decembra pa je od jutra do večera imel po vseh mariborskih gostilnah in kavarnah mnogo opravka.

POGOVOR Z NEKIM KAVARNARJEM V MARIBORU.

V soboto 12. decembra se je vršil sledeči pogovor med kavarnarjem in gostom:

Kavarnar: Dragi moj! zdaj je zima, premog je drag, luč je draga, kava se bo podražila.

Gost: Saj imate še zdaj preveč dobčka.

Kavarnar: Da za Vas je lahko, Vas luč nič ne stane in grejete se zastoni.

Gost: Za mene je še prevroče tu.

Kavarnar: Pa se vendar slecite.

Gost: Tega vendar ne smem storiti, drugače me takoj odvedejo — kam? — sami veste.

IZ BUENOSA AIRESA.

Na obletnico našega prihoda v Južno Ameriko pošiljamo iz vesele družbe ladjo voščil svojim starišem, sestram, bratom, vsem sorodnikom, prijateljicam, prijateljem in onim Slovincem, ki so ostali zvesti svoji domovini; želimo jim obilo sreče k novemu letu. Pozdravljen bodi, drag nam slovenski kraj.

Čiril Batič, Osek; Peter Samokec, Osek; Anton Škarabot, Šempas; Olga Badalič, Osek; Marija Špacapan, Ozeltan; Marieta Faganel, Ozeltan; Alojz Ličen, Osek; Franc Rožic, Osek; Jakob Remec, Osek; Franc Čigoj, Osek.

DER BRATEN IST AUSGEGANGEN.

V neki gostilni pri cerkvi v Mariboru je pred kratkem neki gost vprašal matakarijo: »Ali imate telečjo pečenko?« Natakarija mu je odgovorila: »Telečja pečenka je šla že ven«. Gost: »Kam pa?« Natakarija: »Der Braten ist ausgegangen«.

ODGOVOR BANJAŠKEMU DEKLETU.

Pomudba je res lepa bila, da banjška punca bi me vlovila. Ne gre tak hitro kot misliš ti, naj Čuk še malo pojasni. Da res nedolžna si kot jaz, to ve se že sedanj čes. Ne iščem mlado ne bogato, ker kar se svetli, ni vse zlato. Res, da sem vesel, ker imaš 5 žukljev lir. Dekle, le pomisli, da te vdovec ne vlogi. — Boljše tri dni bosa praprot žet, kakor enega vdovca vzeti.

Vseeno ti pošiljam pozdrave na tvoje lepe banjške planjave.

S. K. — Gorjansko.

NEDOLŽNOST.

»Vi ste posebljena nedolžnost, zlatica!« pravi gospod Gorikovič Aurori, belo oblečeni hčerki bogatega trgovca, ki pač ni bila več popolnoma neizkušena. »Ah, vi sate tako pravite!« odgovori lepa in zardi.

NEŽNOST.

Neka gospodična vpraša častnika: »Kako je to, da ste v ljubezni tako nezvest?«

Častnik: »Prišegli smo kralju zvestobo; če hočemo nje mu ostati zvesti, kako morete od nas zahtevati, da bomo imeli še za vsakega drugega posebno zvestobo?«

SMRT.

Med velikim viharjem, ki je zdaj pa zdaj grozil ladji, da jo pogrezne na dno morskih valov, je sedel v svoji celici mornar in hladnokrvno obedoval slanike, medtem, ko je ostalo ljudstvo na ladji trepetalo in molilo.

»Kako moreš v takem trenotku tako mirno obedovati?« je vprašal mornarja kapitan.

»Mislim, da bomo morali kmalu zelo veliko piti!« je odvrnil mornar »in zato sem vzel kai zelo slanega, da bo pijača bolj teknila!«

ZVESTOA.

»Čemu ločeš, Katrica?« je vprašal župnik lepo kmetiško dekle. »Ah, kako ne bi jokala, moj Janez mora k vojakom!« je odgovorila lepa Katrica. »Oh, saj se bo čez nekoliko mesecev vrnil!« jo je tolažil gospod župnik. »Ah, takrat bom imela že družega!« je vzdihnila Katrica.

STAVA.

V neki vasi se snidejo trije možje in sicer: Nemec, Jud in Madžar in se pogovarjajo o smradu kozla, končno stavijo,

kdo izmed njih bode najdalje prestal pri kozlu v štali. Prvi gre Nemec, a se kmalu vrne ves blede rekoč, da mu ni prestat. Sedaj gre Jud, ta ostane delj časa, za njim poizkusi Madžar, druga dva čakata nekaj ur, nič se ne zgane. Po dolgem času se sliši končno iz hleva en ropot in na njih največje čudo pride ven kozel, ker ni mogel več prečati smradu Madžara.

ČASOPISNA.

Oznani smo včeraj, prvi med vsemi časopisi, da je umrl Branko Branjakovič, in danes smo zopet prvi, ki lahko naznanjamo, da je bila ta vest neresnična in prehitra. Razvidi se iz tega, kako je naš časopis vsikdar najbolje in najhitreje informiran. — To je pa res neoporečno.

Raznih najfinejših likerjev:

Moškat pasit, maršala, Turinski vermouth, Vermouth beli, Cipro, Malaga vino, punch, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, laična maršala, laični konjak.

Žganjarna

JOSIP SALFATI

GORICA, Trg Sv. Antona 7

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

R. X. X. O. M.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg, številka 6

sprejem vlog na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

teh jih izplačuje takoj brez odpo-veži in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

LUIGI CALISSANO & FIGLI IZDELOVANJE VINA, ALBA

Bogata izbira finega vina v steklenicah:

Barbera, Frelsa, Barolo, Bracchetto, Nebiolo, Asti spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolin belo vino navadno v steklenicah

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGANJARNA, Trg Sv. Antona 7, GORICA

Širite čuka na palci.

Leopoldo Zakraisek

Gorica - Corso G. Verdi N. 13 - Gorica

VELIKA ZALOGA:

kuhinjskih predmetov iz emajla in aluminija, steklenin, porcelane itd. Bogata izbira božičnih daril

Posebnost: ZIMSKE COPATE

IGRAČE

Cene zmerne! Cene zmerne!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7